

29 листопада 1994 року

Сороки знову прилетіли. Аж дивно згадувати, як я не-навиділа їх, коли вперше завітала до будинку. Пам'ятаю, як їхала з вокзалу на таксі під'їзною дорогою, а вони вишикувалися вздовж садового паркана, чистили пір'я, чепурилися.

Сьогодні одна всілася прямисінько за вікном на вкриту інеєм гілку тису. Пам'ятаю з дитинства, як мама, щоб відвернути нещастя, завжди ледь чутно шепотіла: «Вітаю, містере Сороко. Як ся має ваша дружина?»¹

Я, напіводягнена, стояла біля вікна. Тремтіла від холоду, але ніяк не могла покинути рахувати пташок. Одна на тисі. Друга на флюгері. Третя на паркані біля городу. Три — народиться дівча.

Це було немов якесь лихе знамення. Я здригнулася. Стояла, вдивлялася, міркувала й чекала...

Ба ні, на обмерзлому моріжку сиділо ще кілька сорок. Чотири, п'ять... шість... Одна стрибала по мощеній терасі, скльовувала кригу із зачохлених столиків і стільців.

¹ В англійській культурі побачити одну сороку — погана прикмета. Якщо вже на шляху трапилася пташка, англійці радять з нею привітатися, щоб відвести від себе біду.

Сім. Сім — таємниця, якою не можна ділитися. Що ж, можливо, таки дійсно таємниця, а от щодо «не можна ділитися» не маю певності. Рано чи пізно мені доведеться розповісти. Вибору нема.

Я майже закінчила одягатися, аж раптом щось зашаруділо в кущах рододендрону. Спершу я нічого не бачила, та потім гілки розсунулися, і лисиця тихенько прошмигнула вкритим листям морозом — яскраво-червона на тлі сумних зимових барв.

У батькових володіннях лисиці — не диво, але побачити їх удень — велика рідкість. Що вже казати про сміливицю, яка наважилася перетнути нічим не захищений моріг перед будинком? Я бачила роздертих на шматки кролів, розірвані мішки зі сміттям, але таке нахабство — вперше. Вона була або дуже хоробра, або ж геть нестямна, щоб ось так, у всіх на очах, шастати перед будинком. Придивилася уважніше: мабуть, таки друге, бо звір був надто молодий і страшенно худий.

Спершу сороки не помітили лисицю. Аж ось одна з тих, які сиділи на терасі, — вочевидь спостережливіша за інших — вгледіла тінь хижака, що підкрадався до них. Вона ракетною злетіла з крижаного майданчика й голосно заскреготіла, розбиваючи ранкову тишу. Інші пташки й собі одна за одною здійнялися в небо. Лишилася тільки одна — та, що сиділа на тисі, на безпечній відстані від лисиці. Наче струмінь розплавленого золота, хижак припав до трави й відступив, а сорока так і сиділа собі на гілці, переможно скрегогучи.

Одна. Одна сорока — горювати. Але це неможливо! Я ніколи більше не буду горювати, хай там що. Незва-

жаючи на бурю, що неодмінно здійметься. Сиджу у вітальні, пишу ці рядки й відчуваю її — свою таємницю. Вона обпікає мене такою шаленою радістю, що здається, інколи я свічуся зсередини.

Я зміню цей віршик. Одна сорока — радіти. Одна сорока — любити. Одна сорока — в майбутнє глядіти.

РОЗДІЛ 1

Вона не йшла, а радше опиралася вітру, міцно стиснувши під пахвою промоклий паперовий пакунок, а вітер щосили шарпав його, намагався розірвати, щоб розкидати рибу й картоплю з нього на поживу чайкам.

Вона перейшла дорогу, стиснула в кишені записку й зиркнула через плече, чи, бува, ніхто не йде за нею назирці темним тротуаром. Нікого. Принаймні вона нікого не помітила.

Набережна рідко бувала безлюдною. Тутешні бари та клуби працювали всю ніч, тож хмільні місцеві жителі й туристи розгулювали гальковим пляжем аж до світанку. Та сьогодні навіть найвідчайдушніші гуляки вирішили залишитися вдома. Тож вогкого вівторка о 21:55 Гел проходила тут самотою. На пірсі виблискували вогні — єдина ознака життя, якщо не брати до уваги чайок, що кружляли та ячали над темними бурхливими водами Ла-Маншу.

Коротке чорне волосся налипло їй на очі, окуляри запітніли, губи пошерхли від солоного морського вітру. Вона міцніше притиснула до себе пакунок і звернула з набережної у вузьку вуличку з високими білими будинками.

Вітер так різко вщух, що Гел аж похитнулася і мало не спіткнулася. Дощ і досі йшов. Коли вона повернула до Морських вілл, він, здавалося, пустився ще дужче.

«Морські вілли» — лише назва, адже ніяких вілл тут не було. Коротенька вервечка обшарпаних будинків рядової забудови. Можливо, колись на їхніх стінах і була фарба, та вона геть облупилася під нестримними морськими вітрами. А відколи біля моря звели вищі будівлі, замість морського краєвиду, що відкривався раніше з вікон, тепер можна було бачити лише цегляні стіни й черепичні дахи — навіть з квартири на горішньому поверсі, в якій мешкала Гел. Тож нині єдиною перевагою її житла, до якого вели три вузькі хиткі сходові марші, була відсутність сусідів, що тупотять над головою.

А сьогодні тут взагалі панувала тиша. Ба більше, судячи з того, що двері під'їзду ледь прочинялися через купу листівок і реклами, які назбиралися на підлозі в коридорі, тут давненько ніхто не з'являвся. Гел налягла на двері, і вони нарешті піддалися. Дівчина занурилася у вогку темряву й стала намацувати вимикач. Світло так і не увімкнулося — мабуть, зламався запобіжник чи перегоріла лампочка.

Гел підняла з підлоги листи і, стоячи у тьмяному світлі, що просочувалося з вулиці, відібрала свою пошту з-поміж решти кореспонденції та пішла сходами нагору, до своєї квартири.

На сходах вікон не було, і щойно Гел минула перший сходовий марш, її накрила суцільна темрява. Втім вона чудово знала кожну сходинку: від зламаної дошки на сходовому майданчику — до килимового покриття, що задиралося на останньому марші. Тож дівчина втомлено пленталася нагору, і в її думках були тільки вечерея та сон. Вона вже навіть не мала впевненості, що хоче їсти, але за рибу з картоплею було за-

плачено п'ять з половиною фунтів. І судячи з кількості рахунків, які Гел тримала в руці, цими п'ятьма з половиною фунтами вона не могла знехтувати.

На останньому сходовому майданчику Гел нахилила голову, намагаючись уникнути крапель, що стікали з вікна на даху, відчинила двері й нарешті опинилася вдома.

Це була невеличка квартира: широкий коридор вів до кімнати, яка служила водночас і кухнею, і вітальнею, й усім іншим. Лишень одна кімната, обшарпана, з облупленими стінами й старим килимом, з дерев'яними вікнами, що скрипіли та грюкали, коли з моря налігав вітер. Проте це помешкання слугувало Гел домівкою впродовж усіх двадцяти одного року її життя. Тож хай би якою втомленою вона була, і хоч би як сильно її проймав холод, дівчина щоразу відчувала полегшення, бодай навіть ледь помітне, переступаючи поріг своєї оселі.

Гел спинилася у дверях, витерла забризкані окуляри об коліно обшарпаних джинсів і поклала вечерю на журнальний столик.

У квартирі стояла холоднеча, дівчина вся тремтіла. Стала навколішки біля газового обігрівача, увімкнула — і до задублих рук поволі повернулося тепло. А коли розгорнула мокрий пакунок, кімнату заповнив різкий запах солі та оцту.

Гел наколола дерев'яною виделкою шматочок картоплі й водночас взялася розбирати пошту: рекламні листівки кидала до макулатури, а рахунки складала у стос. Картопля фрі була солена й гостра, а риба в клярі й досі тепла, та що вищим ставав стос з рахунками, то сильніше Гел нудило. І річ була не стільки